

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kirke-Trøst

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kirke-Trøst", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 378. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig04val-shoot-workid104651/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kirke-Trøst.¹

Skal jeg tie, eller skal jeg tale!
Skal jeg kvæle Ordet i mit Bryst,
Eller skal, paa Nordens Kirke-Svale,
End jeg laane det min Skjalde-Røst:
Frit forkynde, hvad mit Øje skuer,
Hvad der svæver over Kirkens Buer,
Hvad der stiger af dens Klippe-Grav!

Tie de, til hvem ei Herren tales!
Tie de, for hvem Guds Ord er Tant!
Tie de, til den Sødbrune galor,
Melder glad, at Mørkets Dag oprandt!
Danmarks Engel ryster lyse Vinger,
Trøstelig det i mit Øre klinger,
Maa gjenlyde i min Skjalde-Røst!

Stille, stille, Zions Døltre smaa!
Græder ei saa stride, bittre Taarer!
Vrider dog Smaa-Hænderne ei saa!
Ligner dog ei Verdens arme Daarer!
Mindes dog, til Trøst i bange Kær:
Lægedom har Gud for alle Saar!

---

¹ Jfr. Poet. Skr. V. 49.

Kirke-Trost

Ligger end hun bleg paa Softe-Sengen,
Eders Moder, under hvide Haar,
Voxer end der ei paa Blomster-Engen
Nogen Urt mod hendes Bane-Saar,
Hjerlet tør I dog for Ham udøse,
Som er Fader for de Moderløse!

Derfor, jamrer eder ikke saa!
Dæmper, dæmper dog de høje Klager!
I en Fader har at stole paa,
Som gjør kun, gjør Alt, hvad Ham behager!
Skulde nu da for Hans egne Smaa
Ei den bedste Faders Hjerle siaae!

Eders Moder prøved mange Læger,
Alt sit Gods hun har paa dem tilsat,
Drak ku Sot af hvert et Sunhed-Bæger,
Er af Konsten uden Haab forladt;
Men hos Ham, til Hvem hun blev opgivet,
Er ei Død, men Kilderne til Livet!

O, I Kjære! I jo godt dog veed,
Hvad os trøste skal i al vor Kummer:
Skjondt i Dædens matte, kolde Sved
Øjet brister, Tungen slet forstumner,
Hvisker Hjerlet dog: var Jesus her,
Ei hun døde, som blev Harren kjær!

Men hvorfor er Jesus her da ikke?
Er Hans Lofte da nu meer ei sandt,
At hvor Bud i Bon Ham Hjerter skikke,
Der Han bradt vil være midt iblandt,
Eller kan paa Marken meer ei Tvende
Enes om, til Herren Bud at sende!

Jo, Han kommer, hist som Morgen-Gry
Rødmer, lysner det saa blidt i Norden,
Bradt vi see Ham, i en Rosen-Sky,
Dalende hensvæve over Jordens!
Hvo Ham meder paa Hans Naades Vei,
Liv og Lægedom forseiler ei!

Kirke-Trost

Sid da op, du alderstegne Kvinde!
Brug til Krykker dine Døtre smaa!
Kan et Skridt du kun fra Sengen vinde,
Bradt skal Herren dig for Øine staae;
Rører du blot Sammen af Hans Klæde,
Karsk igien du reiser dig med Glæde!

Derfor, smiller, Zions Døtre smaa,
Smiler sedt igjennem Taare-Duggen!
Sært I skal med Glæde Harpen slæe,
Zions Sang skal klinge over Vuggen,
Tone skal det under klaren Sky:
Guddoms-Barnet er os født paa Ny!
